

La vida litúrgica

Restauració

La restauració de la vida litúrgica ha estat un dels progressos més positius d'aquests cinc anys, i també un dels més esperançadors.

Es veritat que tot just està començant i que queden moltes coses a fer, però ja no podem dubtar que per la seva pròpia empena el moviment anirà prenent volada i profunditat.

La vida litúrgica no és una «devoció» nova, sinó el mateix fonament de tota la vida espiritual i apostòlica de la parròquia. N'és —fóra llarg explicar-ho ara— l'origen i el terme. Quan hom no ho creu o no ho accepta així, la vida de la parròquia i dels cristians es va omplint de devocions i coses, i aleshores ens trobem amb motl farciment però sense gall.

Per aixó, davant dels resultats, no ens costarà d'endevinar en el lema que Mn. Campo es va imposar en pendre possessió del càrrec: «Que tinguin vida», el seu propòsit de donar dignitat i autenticitat al culte parroquial. Recordo molt bé que me'n parlava un dia, a la Conreria, dies abans de la seva entrada a Granollers. Aquest propòsit ha estat generosament acomplert.

Potser trobareu que en parlar d'aquest tema inflem exageradament unes realitats en realitat petites. Si us sembla així, és senyal que els canvis s'han fet com s'han de fer. El progrés ha estat volgutament suau. Per a molts, gairebé imperceptible. Només ens adonem del camí recorregut quan alguna circumstància ens fa veure el contrast. Hem sentit molts comentaris semblants a allò que ens deia una persona habituada a la nostra missa parroquial: «Vaig anar a missa a Barcelona... i em va semblar que no havia oït missa».

Les realitzacions d'aquests cinc anys, en l'ordre litúrgic són prou conegudes de tots; però no serà inútil que les recordem, si més no per a deixar-ne constància.

Cal esmentar, em sembla que en primer lloc, la Setmana Santa. No és exagerar si diem que ha arribat a assolir el nivell d'una realització gairebé perfecta des del punt de vista litúrgic, tant en l'expressivitat religiosa dels actes com en la participació activa de la comunitat. Una persona, ja prou convertida, em deia: «Aquesta Setmana Santa m'he convertit». Em sembla que és exactament això el que es va pretendre.

Recordem també la missa parroquial dels diumenges, una veritable adquisició, verament reeixida. Molts cristians, ens ho han dit, en viuen i l'esperen durant la setmana. Als sacerdots ens ha fet adonar de l'alta qualitat espiritual del nucli de la comunitat cristiana i també, tot sigui dit, del seu petit nombre.

La celebració dels enterraments i funerals ha canviat totalment d'aspecte, gràcies als diguem-ne retocs litúrgics i gràcies sobretot a l'atrevida supressió de diferències. La parròquia dóna un tracte igual a aquells a qui la mort ha igualat. Aixó tant evident, amics, és considerat encara con una novetat revolucionària. Amb tot plegat la parròquia ha gairebé conseguit transformar el que semblava poca cosa més que una conveniència social en un veritable acte religiós, viu i espiritualment encoratjador.

Institucions.— Hem vist nèixer o desenvolupar-se, en aquesta etapa, institucions directament vinculades al servei del culte litúrgic. Es veritat que cap d'elles ha assolit encara el grau de perfecció a que aspiren. Però són ja realitats sòlides, amb una bona fulla de serveis i que seguiran una línia ascendent. En refereixo a la Escolania, a la Schola Cantorum i a l'Equip de Lectors.

A l'Escolania l'hem vist assegurar un servei eficient i abundant al culte, i també esplèndid en les festes grans. Fa goig, sobretot, veure'ls a l'altar no com a elements decoratius, sinó com a representants de la comunitat per a exercir un servei més alt.

La Schola Cantorum, sostinguda per un nucli tenaç i entregat, ha anat portant a terme cada vegada millor la seva tasca ennoblidora de les celebracions litúrgiques, sempre orientada a promoure el cant de la comunitat.

Per altra banda l'Equip de Lectors ha donat una nova vitalitat a les misses dels diumenges. La seva missió no és d'omplir un buit o de trencar el silenci,

(Segue en la pàgina 61)

I.ª Asamblea Parroquial

Hacia poco que Mn. Campo estaba al frente de nuestra parroquia cuando ya planteó la necesidad de celebrar una Asamblea Parroquial que ha quedado en primera y única durante su estancia entre nosotros, al no serle ya posible poner manos a la obra para la segunda que debía haberse celebrado próximamente

Con todo, aquella I Asamblea parroquial no ha quedado como un hecho aislado, desconectado, sin continuidad. Aquella Asamblea respondía a una idea bien clara: la de hacer sentir a todos su pertenencia a la comunidad parroquial, la de hacer tomar conciencia a todos de su responsabilidad en la vida de la parroquia. Un concepto dinámico de parroquia quedaba así esbozado e iniciaba sus posibilidades de fecundo desarrollo.

Seguramente, con la perspectiva de estos cinco años, aquella asamblea, a pesar de sus defectos —qué primer intento no los tiene— cobra un relieve y un sentido como primer hito de una etapa que iba a quedar marcada por este signo comunitario y por esta necesidad de participación activa de los seglares en la vida de la parroquia.

Después vinieron las realizaciones concretas. Vino después la puesta en práctica de muchas cosas que entonces quedaron en esbozo, en insinuación, en simple apunte.

La Asamblea Parroquial, ahora que Mn. Campo nos deja, es una invitación a todos a seguir un camino que entonces quedó trazado y que, Dios mediante, convendrá proseguir, profundizándolo, vitalizándolo, haciéndolo activo y fecundo para lograr una participación comunitaria cada vez más real en los problemas de la vida cristiana en la comunidad ciudadana y parroquial.

Nuestro mejor tributo a aquella Asamblea Parroquial será, sin duda, una disponibilidad acrecentada hacia la idea y los fines que la animaron. Nuestro mejor modo de dejar constancia de aquella Asamblea será, en definitiva, la demostración práctica, en todo momento, de la conciencia de responsabilidad de cada uno de nosotros en la vida comunitaria.